

punkt ikke Tilslutning i dette høje Ting. Tingets Flertal gik imod Udvalgets Flertal. Flertallet ønskede den Gang at give den Kreditforening, hvorom der her er Tale, den samme Ret, som de tidligere oprettede Kreditforeninger havde faaet. Udvalgets Flertal, som altsaa stod paa den modsatte Anskuelse, gjorde gældende, at i dette Tilfælde burde der i hvert Fald først gaa en Tid — man maatte først se, om Foreningen kunde vinde tilstrækkelig Tillid — inden Tilladelsen blev given. Der udtaltes i Betænkningen, at viste det sig, at Foreningen vandt en saadan Tillid, og denne havde fæstnet sig, saa „vilde Tilladelsen ganske vist være ubetænkkelig, men da ogsaa uden nogen væsentlig Betydning for Foreningen“. Men dette sidste er aabenbart ikke rigtigt, thi det har altid Betydning for en Kreditforening, at den ikke staar uden denne Begunstigelse, som er ydet alle andre før 1882 oprettede Kreditforeninger, og som ogsaa er ydet en Kreditforening, der er oprettet efter den Tid, idet man til „Kreditforeningen af Kommuner i Danmark“ ved Lov af 19de Marts 1898 gav den samme Begunstigelse. Det var altsaa ikke noget Princip, dette Ting eller det andet slog fast den Gang, Begunstigelsen nægtedes Kreditforeningen af Grundejere i Kjøbenhavn og Omegn. Foreningen har flere Gange — i 1893, 1894 og 1896 — søgt at opnaa den her omhandlede Begunstigelse, hvad hidtil er blevet afslaaet. Men nu foreligger der Tilslutning saavel fra Justitsministeriet som fra Finansministeriet, der ere hørte derom, og fra Justitsministeriet foreligger der endvidere Oplysning om, at man altid i foreliggende Tilfælde har meddelt Tilladelse til, at Lens-, Stamhuse og Fideikommissers samt de under offentlig Bestyrelse eller offentligt Tilsyn staaende Stiftelsers og Legaters Midler maatte anbringes i de af Foreningen udstedte Obligationer. Mangelen af den almindelige Tilladelse har saaledes ikke forhindret, at Justitsministeriet i hvert enkelt Tilfælde efter Andragende fra vedkommende offentlige Midlers Bestyrelser har givet Tilladelse til, at disse Midler anbringes i den københavnske Kreditforenings Obligationer. Det er oplyst, at i Fjor var der af Overformynderiets indenbys Afdelings Masseformue anbragt i Obligationer i vedkommende Kreditforening for 602,900 Kr., og af den udenbys Afdeling for 212,000 Kr., og at der af under offentligt Tilsyn staaende Legaters og Stiftelsers Midler er anbragt for 727,000 Kr., og af Lens-

Stamhuses og Fideikommissers Midler for 713,000 Kr. Man har derfor ment, at der ikke kunde være nogen Betænkighed med Hensyn til nu at foreslaa, at der gives denne Kreditforening den Begunstigelse, som i 1882 var tilsigtet, men som den Gang gik ud ved Sagens Behandling her i Rigsdagen, men i øvrigt var givet af dette Tings Flertal.

Jeg skal udtale min Paaskønnelse af den Tilslutning, Forslaget fik af det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen). Det samme ærede Medlem henstillede, om ikke den samme Begunstigelse nu burde gives Kreditforeningen af Grundejere paa Landet, den saakaldte „Herningforening“. Et lignende Spørgsmaal var fremme, da vi behandlede et andet Lovforslag om Kreditforeninger; nemlig Lovforslaget, der tilsigter at nedsætte det Tilskud til Reservefonden, som nu skal erlægges med 5 pCt. til den ny jydsk Købstad-Kreditforening i Aarhus. I dette Tilfælde laa Sagen mere klart for. Den yngre Kreditforening, „Herningforening“, fik i sin Tid dette Bidrag af 5 pCt. til Reservefonden fastsat netop af Hensyn til, at det for den ny jydsk Købstadkreditforening var fastsat til dette Beløb. Der er derfor Rimelighed i, at de to Foreninger i den Henseende følges ad. Naar Spørgsmaalet derimod nu er, om den foreslaaede Begunstigelse for den københavnske Grundejerkreditforening, at offentlige og umyndiges Midler kunne anbringes i dens Obligationer, ikke samtidig bør komme „Herningforening“ til gode, saa maa jeg foreløbig indskrænke mig til at sige, at disse Spørgsmaal maa afgøres hvert for sig efter Undersøgelse af hver Forenings hele Forhold, hvad jeg ogsaa er overtødet om, at det ærede Medlem vil give mig Ret i. Jeg skal navnlig erindre om, at dette Spørgsmaal i væsentlig Grad vedrører Justitsministeriet, der har Tilsynet med de offentlige Midler. Naar tidligere Andragender fra den københavnske Kreditforening ere afslaaede, har det ikke været fordi Indenrigsministeriet synes at have haft nogen Betænkighed, men det har hver Gang været i Overensstemmelse med og som Følge af de Erklæringer, Justitsministeriet paa Indenrigsministeriets Foranledning har afgivet i Sagen, og jeg maa selvfølgelig forbeholde mig, naar denne Sag kommer for, at høre Finansministeriet og Justitsministeriet ganske paa samme Maade som sket er over for Kreditforeningen for Grundejere i Kjøbenhavn og Omegn.